

Rolnummer 1758
Arrest nr. 131/2000 van 13 december 2000

ARREST

In zake : de prejudiciële vraag betreffende artikel 31, §1, 2°, van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen (hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden), zoals gewijzigd bij de wetten van 23 juli 1991 en 18 februari 1997, gesteld door de Commissie voor hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

Het Arbitragehof,

samengesteld uit de voorzitters M. Melchior en G. De Baets, en de rechters H. Boel, L. François, P. Martens, J. Delruelle, A. Arts, R. Henneuse, M. Bossuyt en E. De Groot, bijgestaan door de griffier L. Potoms, onder voorzitterschap van voorzitter M. Melchior,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. *Onderwerp van de prejudiciële vraag*

Bij beslissing van 16 augustus 1999 in zake S. Jonikaite, waarvan de expeditie ter griffie van het Arbitragehof is ingekomen op 20 augustus 1999, heeft de Commissie voor hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden de prejudiciële vraag gesteld of « artikel 31, § 1, 2°, van de wet betreffende de hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet schendt doordat het van het recht op schadeloosstelling diegenen uitsluit die het slachtoffer zijn van mensenhandel en die per definitie op het moment dat zij het grondgebied binnenkomen niet beschikken over het recht om er te verblijven ».

II. *De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschil*

Aangezien S. Jonikaite, van Litouwse nationaliteit, het slachtoffer is geweest van feiten waarvoor verscheidene personen strafrechtelijk zijn veroordeeld, verzoekt zij om hulp van de voornoemde Commissie.

De verzoekster, die zich op het moment van de feiten in een illegale toestand bevond, werpt de kwestie op van de bestaanbaarheid met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet van artikel 31, § 1, 2°, van de wet van 1 augustus 1985, doordat die bepaling het voordeel van hulp afhankelijk maakt van het feit of men, op het ogenblik waarop de gewelddaad wordt gepleegd, « de Belgische nationaliteit bezit of gerechtigd is het Rijk binnen te komen, er te verblijven of er zich te vestigen ».

III. *De rechtspleging voor het Hof*

Bij beschikking van 20 augustus 1999 heeft de voorzitter in functie de rechters van de zetel aangewezen overeenkomstig de artikelen 58 en 59 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof.

De rechters-verslaggevers hebben geoordeeld dat er geen aanleiding was om artikel 71 of 72 van de organieke wet toe te passen.

Van de verwijzingsbeslissing is kennisgegeven overeenkomstig artikel 77 van de organieke wet bij op 15 oktober 1999 ter post aangetekende brieven.

Het bij artikel 74 van de organieke wet voorgeschreven bericht is bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 20 oktober 1999.

Memories zijn ingediend door :

- S. Jonikaite, wonende te 1000 Brussel, Opperstraat 110, bij op 26 november 1999 ter post aangetekende brief;
- de Ministerraad, Wetstraat 16, 1000 Brussel, bij op 29 november 1999 ter post aangetekende brief.

Van die memories is kennisgegeven overeenkomstig artikel 89 van de organieke wet bij op 4 januari 2000 ter post aangetekende brieven.

Memories van antwoord zijn ingediend door :

- S. Jonikaite, bij op 31 januari 2000 ter post aangetekende brief;
- de Ministerraad, bij op 3 februari 2000 ter post aangetekende brief.

Bij beschikkingen van 27 januari 2000 en 29 juni 2000 heeft het Hof de termijn waarbinnen het arrest moet worden gewezen, verlengd tot respectievelijk 20 augustus 2000 en 20 februari 2001.

Bij beschikking van 12 juli 2000 heeft voorzitter M. Melchior de zaak voorgelegd aan het Hof in voltallige zitting.

Bij beschikking van 12 juli 2000 heeft het Hof de zaak in gereedheid verklaard en de dag van de terechtzitting bepaald op 26 september 2000.

Van die beschikking is kennisgegeven aan de partijen en hun advocaten bij op 13 juli 2000 ter post aangetekende brieven.

Op de openbare terechtzitting van 26 september 2000 :

- zijn verschenen :
- . Mr. J.-L. Berwart en Mr. V. Gabriel, advocaten bij de balie te Luik, voor S. Jonikaite;
- . Mr. C. Wijnants *loco* Mr. P. Peeters, advocaten bij de balie te Brussel, voor de Ministerraad;
- hebben de rechters-verslaggevers R. Henneuse en M. Bossuyt verslag uitgebracht;
- zijn de voornoemde advocaten gehoord;
- is de zaak in beraad genomen.

De rechtspleging is gevoerd overeenkomstig de artikelen 62 en volgende van de organieke wet, die betrekking hebben op het gebruik van de talen voor het Hof.

IV. *In rechte*

- A -

A.1. In het eerste deel van haar memorie zet de partij S. Jonikaite de feiten uiteen. Ze preciseert met name dat zij inmiddels de definitieve regularisatie van haar verblijf verkregen heeft en dat de voor de gewelddaden aansprakelijke personen strafrechtelijk zijn veroordeeld alsmede tot een som van 100.000 frank morele schadevergoeding; aangezien die personen echter insolvent zijn, heeft zij zich bijgevolg tot het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden gewend.

A.2.1. Ten gronde is het betwiste verschil in behandeling het verschil dat wordt gemaakt onder « slachtoffers, naar gelang van hun nationaliteit of de omstandigheden van hun binnenkomst op het Belgisch grondgebied », terwijl zij allen slachtoffers zijn van een opzettelijke gewelddaad die op het Belgisch grondgebied is gepleegd.

Dat verschil in behandeling schendt de artikelen 191 en 12 van de Grondwet, in zoverre het bepaalde slachtoffers van opzettelijke gewelddaden het fundamenteel recht op de bescherming van de fysieke integriteit ontzegt.

A.2.2. S. Jonikaite onderstreept het feit dat zij zich tegen haar wil in op het Belgisch grondgebied in een onregelmatige situatie bevond; zelfs indien zij haar situatie had willen regulariseren, zou zij dat niet hebben kunnen doen, aangezien zij immers niet vrij kon handelen.

Zij merkt bovendien op dat zij « wel degelijk is gezien als een slachtoffer van de mensenhandel zowel door de verenigingen die haar bij haar stappen hebben gesteund als vooral door het Ministerie van Binnenlandse Zaken, dat haar heeft toegestaan haar verblijf te regulariseren op basis van de omzendbrief van 7 juli 1994 die is aangenomen in het kader van het humanitaire onderdeel van het beleid inzake de bestrijding van de mensenhandel ». De Ministerraad betwist echter de relevantie van het aldus door S. Jonikaite gemaakte parallelisme tussen de procedure betreffende de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en die betreffende de slachtoffers van de mensenhandel.

Bovendien wordt opgemerkt dat de Belgische Staat, in een soortgelijke aan de Commissie voorgelegde zaak, de ontvankelijkheid aanneemt van het verzoek om hulp niettegenstaande het feit dat de verzoekster tevens, op het ogenblik van de feiten, in een situatie van onwettig verblijf verkeerde; dat gebrek aan samenhang roept « een bijkomende discriminatie in het leven onder vreemdelingen in dezelfde situatie, die niet kan worden aanvaard ». De Ministerraad antwoordt hieromtrent, enerzijds, dat de Commissie nog geen uitspraak heeft gedaan in die zaak en, anderzijds, dat het aangevoerde verschil in behandeling, in de veronderstelling dat het vaststaat, « niet voortvloeit uit de wet »; het argument zou bijgevolg relevantie missen.

A.2.3. De verzoekende partij voor de verwijzende rechter besluit dat, gezien de aard van de in het geding zijnde beginselen, de betwiste bepaling het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie schendt.

Standpunt van de Ministerraad

A.3. Als algemene opmerking betreffende de hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden zet de Ministerraad uiteen dat de wet van 1 augustus 1985, ten voordele van die slachtoffers, een forfaitaire en bijkomende tegemoetkoming vanwege de Staat organiseert bij hun schadeloosstelling; die tegemoetkoming « gaat niet uit van een vermoeden van schuld dat op de Staat rust, omdat deze laatste het misdrijf niet heeft kunnen voorkomen maar wel van een principe van collectieve solidariteit tussen de leden van een zelfde natie »; zodat er geen subjectief recht bestaat voor de toekenning van hulp vanwege de Staat. De beperkingen van de tegemoetkoming vanwege de Staat die te maken hebben met de budgettaire mogelijkheden, worden eveneens onderstreept.

De Ministerraad zet vervolgens uiteen dat de oorspronkelijke tekst van artikel 31, § 1, 2°, die de schadeloosstelling van de slachtoffers die niet de Belgische nationaliteit hebben aan een voorwaarde van wederkerigheid onderwierp, is afgeschaft bij artikel 1 van de wet van 23 juli 1991; de huidige formulering is die welke voortvloeit uit artikel 3 van de wet van 18 februari 1997.

A.4.1. Ten gronde is de Ministerraad van mening dat de wetgever niet onredelijk heeft gehandeld door de illegale vreemdelingen uit te sluiten van het voordeel van hulp.

Enerzijds, is de meest voorkomende beperking ten aanzien van de principiële gelijkstelling van de vreemdelingen met de eigen onderdanen – die is toegestaan bij artikel 191 van de Grondwet en die men overigens in de wetgeving van alle Staten vindt – vervat in de reglementering betreffende de toegang tot het grondgebied en het verblijf van de vreemdelingen.

Anderzijds, neemt het Hof (arrest nr. 51/94 van 29 juni 1994) aan dat de Staat niet dezelfde plichten heeft ten aanzien van de vreemdelingen die wettelijk op het grondgebied verblijven als ten aanzien van diegenen die er zich in een onwettige situatie bevinden.

In haar memorie van antwoord betwist de verzoekster voor de verwijzende rechter echter de relevantie van die verwijzing, in zoverre het voormelde arrest betrekking zou hebben op illegalen die zich in een zeer bijzondere situatie bevinden, waarmee, om de hiervoor uiteengezette redenen, die van de verzoekster niet kan worden vergeleken.

A.4.2. In ondergeschikte orde herhaalt de Ministerraad het subsidiaire karakter van de hulp die is gebaseerd op de wet van 1 augustus 1985; rekening houdend met het arrest van het Hof van Beroep waarbij de daders van de feiten tot 100.000 frank morele schadevergoeding zijn veroordeeld, zijn, volgens de Ministerraad, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet geschonden.

- B -

De in het geding zijnde bepaling

B.1. De Commissie voor hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden vraagt het Hof naar de bestaanbaarheid met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van artikel 31, § 1, 2°, van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen.

In hoofdstuk III, afdeling 2, stelt de voormelde wet hulp vanwege de overheid in ten voordele van de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 1 augustus 1985 blijkt dat de wetgever het « billijk » heeft geacht « te voorzien in een financiële tegemoetkoming vanwege de Staat bij de schadeloosstelling van het slachtoffer, wanneer de misdaadpreventie de opzettelijke gewelddaad niet heeft kunnen voorkomen ».

De grondslag voor de tegemoetkoming vanwege de Staat is geenszins « een vermoeden van schuld dat op de Staat rust, omdat deze laatste het misdrijf niet heeft kunnen voorkomen » maar wel « een principe van collectieve solidariteit tussen de leden van een zelfde natie ». « Het ontwerp is dan ook in generlei opzicht een verzwakking van de aansprakelijkheid van de daders van het misdrijf en evenmin voert het een soort van aansprakelijkheid van de Staat in » (*Parl. St.*, Senaat, 1984-1985, nr. 873/1, p. 17, en nr. 873/2/1°, p. 5).

De wetgever heeft bijgevolg gekozen voor een stelsel van subsidiaire hulp (artikel 31, § 1, 1, van de wet van 1 augustus 1985), waarvan het bedrag naar billijkheid wordt bepaald en de door de wetgever vastgestelde bedragen niet mag overschrijden (artikel 33 van die wet).

Artikel 32 stelt bovendien op beperkende wijze de nadelen vast die voor de toekenning van de hulp in aanmerking kunnen worden genomen. Die beginselen van subsidiariteit en beoordeling naar billijkheid zijn volgens de parlementaire voorbereiding essentieel (*Parl. St.*, Senaat, 1984-1985, nr. 873/2/1°, pp. 7 en 8).

Artikel 35 van de wet bepaalt dat de hulp toegekend ingevolge de beslissing van de commissie, door de Minister van Justitie wordt vereffend, rekening houdend met de beschikbare middelen van het Fonds.

Die beperking van de beschikbare middelen blijkt ook uit het gegeven dat het Fonds niet wordt gefinancierd met belastinggelden maar wel met een bijdrageverplichting die wordt opgelegd bij iedere veroordeling tot een criminele of correctionele hoofdstraf.

Uit de parlementaire voorbereiding volgt ten slotte dat het om een buitengewone schadeloosstelling gaat, « hetgeen betekent dat de toekenning ervan nooit als een recht kan worden opgevorderd » (*Parl. St.*, Senaat, 1984-1985, nr. 873/2/1°, p. 19).

B.2. Sinds de wijziging bij artikel 3 van de wet van 18 februari 1997, bepaalt artikel 31, § 1, 2°, van de wet van 1 augustus 1985 :

« 2. het slachtoffer moet, op het ogenblik dat de gewelddaad wordt gepleegd, de Belgische nationaliteit bezitten of gerechtigd zijn het Rijk binnen te komen, er te verblijven of er zich te vestigen; ».

De parlementaire voorbereiding van de wet van 18 februari 1997 (*Parl. St.*, Kamer, 1996-1997, nr. 726/1, p. 4) geeft aan dat de wetgever het hieromtrent uitgebrachte advies van de Raad van State heeft willen volgen – en de door de Raad gesuggereerde formulering in aanmerking heeft willen nemen -, een advies luidens hetwelk (*ibid.*, p. 13) :

« [...] het de bedoeling van de stellers van de tekst is dat alle buitenlandse onderdanen, zonder onderscheid van nationaliteit of status, hulp kunnen aanvragen voor zover hun aanwezigheid op het Belgische grondgebied regelmatig was toen de gewelddaad is gepleegd.

Het is immers niet duidelijk om welke aanvaardbare reden de wetgever de buitenlandse onderdanen of bepaalde categorieën onder hen van de toekenning van hulp kan uitsluiten, onder het voorbehoud, zoals reeds is gesteld, dat hun verblijf op het Belgische grondgebied regelmatig is. »

Ten gronde

B.3. In de eerste plaats moet, op algemene wijze, worden onderzocht of het bestaanbaar is met het gelijkheidsbeginsel dat het voordeel van hulp enkel wordt toegekend aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden die, op het ogenblik van de feiten, in het bezit waren van de Belgische nationaliteit of het recht om België binnen te komen, er te verblijven of er zich te vestigen, en niet aan slachtoffers die aan geen enkele van die voorwaarden voldoen.

Slechts indien het antwoord bevestigend is, dient het Hof vervolgens te onderzoeken of de bijzondere situatie van de slachtoffers van de mensenhandel, die specifiek wordt beoogd door het verwijzende rechtscollege, eenzelfde antwoord behoeft.

B.4. De grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie sluiten niet uit dat een verschil in behandeling tussen bepaalde categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en het redelijk verantwoord is. Dezelfde regels verzetten er zich overigens tegen dat categorieën van personen, die zich ten aanzien van de aangevochten maatregel in wezenlijk verschillende situaties bevinden, op identieke wijze worden behandeld, zonder dat daarvoor een redelijke verantwoording bestaat.

Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betwiste maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen; het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer vaststaat dat geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel.

B.5.1. De hulp die bij die wet wordt ingevoerd ten voordele van de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden is geen materiële hulpverlening in de zin van artikel 1 van de organieke wet betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, maar een subsidiaire hulp beperkt tot de ontstentenis van betaling van de schadevergoeding waartoe de verantwoordelijke daders veroordeeld werden. Die hulp is niet gebaseerd op enig vermoeden van verantwoordelijkheid van de Staat maar op een idee van solidariteit tussen de leden van eenzelfde natie (*Parl. St.*, Senaat, 1984-1985, nr. 873/1°, p. 17); bovendien, zoals opgemerkt in B.1, is dat stelsel van hulp beperkt door de beschikbare middelen (*ibid.*, nr. 873/2/1°, p. 6).

Rekening houdend met de aard van die subsidiaire schadevergoedingsregeling en met de beperkte middelen ervan, staat het aan de enkele wetgever de toepassingsvoorwaarden van dat stelsel en het algehele bedrag vast te stellen voor de hulp die hij als solidariteitstegemoetkoming wil voorbehouden aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

B.5.2. Rekening houdend met de hiervoor omschreven doelstelling, met de aard van de in het geding zijnde subsidiaire schadevergoedingsregeling en met de voormelde beperking van de middelen, is het objectief en pertinent dat de wetgever die « vergoeding » enkel verleent aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden die op wettige wijze op Belgisch grondgebied verblijven (zijn onderdanen en bepaalde categorieën van vreemdelingen) en niet aan dergelijke slachtoffers die deze voorwaarde niet vervullen.

Voorts is de bestreden maatregel *in se* niet kennelijk onevenredig. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voor het verwijzende rechtscollege stelt, is er geen schending van het recht op fysieke integriteit dat door de strafwet is gewaarborgd. Het feit dat de bedoelde slachtoffers niet de bij de wet van 1 augustus 1985 ingevoerde subsidiaire schadevergoedingsregeling genieten, is niet van dien aard dat hun elke vergoeding voor hun schade wordt ontzegd, vermits die schade net zoals die welke wordt geleden door de Belgische of buitenlandse slachtoffers in een wettige situatie, het voorwerp kan uitmaken van strafvervolging en maatregelen tot schadevergoeding, ten aanzien waarvan de in het geding zijnde hulp slechts een ondergeschikt karakter heeft.

B.5.3. Uit wat voorafgaat volgt dat artikel 31, § 1, 2°, van de wet van 1 augustus 1985, gewijzigd bij de wet van 18 februari 1997, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet schendt in zoverre het de bij die wet ingevoerde « hulp » niet toekent aan de slachtoffers van vreemde nationaliteit die op het ogenblik waarop de gewelddaad in België wordt gepleegd niet wettig in het land zijn.

B.6.1. De prejudiciële vraag heeft betrekking op de specifieke categorie van personen die het slachtoffer zijn van mensenhandel. De situatie van de slachtoffers van mensenhandel wordt geregeld door de wet van 13 april 1995 houdende bepalingen tot bestrijding van de mensenhandel en van de kinderpornografie, door de omzendbrief betreffende de afgifte van verblijfs- en arbeidsvergunningen (arbeidskaarten) aan vreemdelingen, slachtoffers van mensenhandel, bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 7 juli 1994, en door richtlijnen van 13 januari 1997 uitgaande van de Minister van Justitie, de Minister van Binnenlandse Zaken, de Minister van Tewerkstelling en Arbeid en de Minister van Sociale Zaken, bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 21 februari 1997.

B.6.2. Volgens die regeling omvat mensenhandel een veelheid van situaties van onder meer uitbuiting van vreemdelingen in de verscheidene economische sectoren.

Personen die beweren het slachtoffer te zijn van mensenhandel, kunnen aanspraak maken op een bijzondere beschermingsregeling indien zij bereid zijn om mee te werken met de overheid in de strijd tegen de mensenhandel. Volgens de richtlijnen van 13 januari 1997 is de hulpverlening gericht op hulp en begeleiding in België en op de begeleiding bij de terugkeer naar het land van oorsprong.

Gedurende de procedure worden de betrokken vreemdelingen als een afzonderlijke categorie verschillend behandeld en worden zij bijgestaan door gespecialiseerde opvangcentra, kunnen zij een voorlopige arbeidsvergunning genieten en hebben zij vanaf de eerste fase recht op maatschappelijke bijstand. Indien uit de procedure blijkt dat hun bewering gegrond is, kunnen zij onder bepaalde voorwaarden een wettig verblijfsstatuut verkrijgen.

B.7.1. Het verwijzende rechtscollege vraagt het Hof of artikel 31, § 1, 2°, van de wet van 1 augustus 1985 de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schendt « doordat het van het recht op schadeloosstelling diegenen uitsluit die het slachtoffer zijn van mensenhandel en die per definitie op het moment dat zij het grondgebied binnenkomen, niet beschikken over het recht om er te verblijven ».

De vraagstelling behoeft nuancering. In de eerste plaats voorziet de wet van 1 augustus 1985 niet in een recht op schadeloosstelling, zoals is gesteld in B.1. Ook valt het begrip «slachtoffers van mensenhandel» niet «per definitie» samen met het begrip «slachtoffers van opzettelijke gewelddaden». De slachtoffers van mensenhandel die zich toegang tot het grondgebied hebben verschaft zonder toestemming van de Belgische overheid, terwijl op hun persoon dwang werd uitgeoefend, dienen zich overigens, zodra zij hun vrijheid herwinnen, als slachtoffer aan te melden met klacht tegen derden.

B.7.2. De wet van 1 augustus 1985 met betrekking tot de hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden, enerzijds, en de wetgeving inzake mensenhandel, anderzijds, regelen verschillende maatschappelijk fenomenen en hebben een andere finaliteit.

De wetgever vermocht te oordelen - ook wanneer hij door de wet van 18 februari 1997 wijzigingen heeft aangebracht in de wet van 1 augustus 1985 - voor de slachtoffers van mensenhandel geen van het gemeen recht afwijkende regel te moeten aannemen, zonder daarom het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie te schenden. Hij mocht ervan uitgaan dat die personen voldoende bescherming was gewaarborgd door de specifieke regelgeving inzake mensenhandel.

B.8. Rekening houdend met wat voorafgaat en met de aard van de bescherming geboden door de regelgeving inzake mensenhandel is het niet onevenredig dat de wetgever in artikel 31, § 1, 2°, van de wet van 1 augustus 1985 niet in een uitzondering heeft voorzien ten voordele van de slachtoffers van mensenhandel.

Het komt de wetgever toe de bescherming die aan slachtoffers van mensenhandel wordt geboden al dan niet uit te breiden.

B.9. De prejudiciële vraag moet ontkennend worden beantwoord.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

Artikel 31, § 1, 2°, van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen, gewijzigd bij de wetten van 23 juli 1991 en 18 februari 1997, schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet, in zoverre het vereist dat de slachtoffers, met inbegrip van de slachtoffers van mensenhandel, op het ogenblik dat de gewelddaad wordt gepleegd, de Belgische nationaliteit moeten bezitten of gerechtigd moeten zijn het Rijk binnen te komen, er te verblijven of er zich te vestigen.

Aldus uitgesproken in het Frans en het Nederlands, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, op de openbare terechtzitting van 13 december 2000.

De griffier,

De voorzitter,

L. Potoms

M. Melchior